



I. évfolyam, 11. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1910. november.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: csak 50 fillér.

A dicső folyam.

Ismerek egy dicső folyamot, amely
Csodálatos csendben siet.
Sugárzó fényt áraszt a vidékre el,
Ki ismeri ezt a vizet?

Kar: Oh lélek, könyörgünk, jöjj el,
S kutasd e folyót nekünk fel,
Folyása szabad és hatalmas,
Oh hidd, érted folyik az!

A merre kiárad e dicső folyam,
Örül és örvendez a szív,
Mert ott ezentúl becses áldás fogan
És gondot, bánatot elűz.

Kar: Oh lélek, könyörgünk, jöjj el . . .

Mert tiszta vizű s igen mély e folyam,
S oly kellemes ize vagyon,
Gyógyítja a betegeket s erőt ad,
Tisztít minden tisztátalant.

Kar: Oh lélek, könyörgünk, jöjj el . . .

E folyam az élet üdvének vize,
Mely Jézus által árad ki.
Az Ő becses, drága, szentséges vére,
Érted, bűnös, ontatott ki.

Kar: Oh lélek, könyörgünk, jöjj el . . .

Ki szomjúhozik, ide jöjjön s igyon,
Im így szól a lélek s a menny'
Ezen víz által kell, hogy megtisztuljon,
Úgy látja meg Istent ott fenn.

Kar: Oh lélek, könyörgünk, jöjj el

Németből: *Kuszi Imre.*

Sasok szárnyain.

(Móz. II. 19, 4.)

A gyermekek esténkint, mielőtt lefeküsznek, még egyszer szeretettel odasimulnak az apa és anya szívéhez. A mi Istenünk mindakettő, atyánk és anyánk nekünk. „Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én” és „Hiszen Te vagy a mi Atyánk.” — Így mi, az Isten gyermekei, mielőtt a nap lenyugoszik, kéz a kézben Isten elé járulunk, keressük szeme pillantását és hallgatjuk édes szavait. „Láttatok” mondja, „hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon.”

Örvényeken és hegyszakadékokon visztal. Elvezet a meredek mellett, melybe jobbra és balra töled ezrek belezuhantak. Sok kísértés környezett meg, de el nem buktál, mert sas hordozott s biztosan nyugodtál hatalmas szárnyain. Meglátogatott tán a gond a mindennapi kenyér, a drága beteg, elvesztett kedvesed miatt, — minden gondjaid fölé a kegyelmes Isten szárnyait bocsátotta. Tán előtted is feltárult a kétkedés örvénye, miként Asáf, vagy a Keresztelő, vagy Tamás előtt? Nem merültél el belé, naplementekor ismét boldogan megemlékezel Uradról és Megváltódról — vajjon a te érdemed? Nem, hanem a legnagyobb vesztély pillanatában sasszárnyak suhogtak és megmentettek. Talán láttad már alattad a halál mélységeit, halálos beteg voltál-e már? Kinek köszönheted, hogy megmaradtál a tied részére és ismét megláthattad a nap felkeltét? Az Úr volt az, ki megkönyörült rajtad. Felragadott minket a ragyogó magasságokba. Túl az emberi zajon, a mindennapi

élet sűrű ködén, túl minden bűn és bánaton felemelt minket a napsugaras égbe, a szent, drága és átható csendbe. „Nincs olyan, mint az Isten! Az egeken száguld segítségdre és fenségében a felhőkön. Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai.“ Igen, ezek e világból elvezérelnek oda, hol lelkünk lélegzetet vehet, tiszta és magasztos örökkévaló légből meríthet, ahol jó lesz minden, mert közel van az otthon. Isten nekünk az áhitat óráit adta a kegyeszek használatánál, a temető felé vezető árnyas úton, a boldog családi körben, a mi hitünk társaival való barátságos beszélgetésben, talán a hegyek ormán, az erdő lombjaiban és a tenger végtelen zúgásában. Ezek a csendes órák voltak a legbecsesebbek. Újult erővel szálltál le Tábor magaslatairól, ahová szeliden felvittek a sas szárnyai.

Egykor elvisznek majd a biztos révbé, ahol többé örvény és vész nem fenyegetnek. Ott azután mögötted hadd tomboljon a vihar, menydörgés, villám, mindez nem bánthat többé, mert örökre jól el vagy rejtve és őrt áll a sas. C. J.

Utiképek Angliából és Skóciából.

IV. A világmissziói konferencia.

Alaposan előkészítették, kutatásokat s tanulmányokat végeztek, imádkoztak érte, ezek után méltán sokat lehetett a konferenciától várni. A nagy várakozásnak sokszor csalódás jár a nyomában. Az ily konferenciáknál is így van akárhányszor. A világmissziói gyűlésnél azonban másképp történt. Beszéltem a legkiválóbb egyházi férfakkal, olvastam egy sereg tudósítást napilapokban s folyóiratokban és mindenütt egyértelműleg úgy nyilatkoztak, hogy a konferencia az összes várakozásokat felülmulatta. — Hozzáfogható nem volt sem az egyház, sem a misszió történetében. Egyhangú a vélemény, hogy vele új korszak kezdődik az egyház történelmében.

Mily hatalmas benyomást tett már az első gyűlés az Assembly Hallben! Kissé lekéstem és már helyet sem kaptam a nagyteremben, bár belépő-jegyem volt. A karzatról, ahová utasítottak, a szónokokat ugyan nem lehetett oly jól megérteni, azonban onnan ezt a nagyarányú gyűlést jobban át lehetett tekinteni. Előttünk, a karzatról mélyebben, a szónokok emelvénye állt. Az elnöki széket egy híres skót főúr foglalta el: *Balfour of Burleigh* lord. Lendületes, megkapó és megindító beszédben üdvözölte a jelenlevőket és felolvasta az angol király sürgönyét, melyben ez Isten áldását kívánja a gyűlésetre. Legelőbb azután az ősz canterbury érsek emelkedett szólásra, a nagy anglikán

egyház feje. A kezdő imát presbiteriánus követ mondta. Mellette ült egyik oldalon egy metodista püspök, másik oldalt egy kongregacionalista, azután következett egy luteránus tanár, egy református lelkész, egy baptista missziónárius stb., mindnyájan ugyanegy szellemtől áthatva, egymásmellett teljes békeességben. Összesen 160 különböző egyház és egyházi szervezet volt képviselve. Bármily szomorú, hogy a keresztyénség annyiféle egyházzá tagolódik, mégis örvendetes jel, hogy most tudatára ébrednek annak, ami mindnyájokat egyesíti. Bizonyynyal eljövend az idő, amidőn teljesedik Jézus könyörgése: „hogy mindnyájan egyek legyenek.“

Érdekes volt nemcsak az egyházaknak, hanem a népeknek különfélesége. Amerikaiak és japánok, angolok és németek, oroszok és kínaiak, hinduk, egyiptomiak, franciák, hollandok, finnek, norvégok, svédek; sárga, fehér és fekete emberek, mindnyájan egyesültek az Idvezítő szeretetében, aki érettünk meghalt a keresztfán. Ama nagy gyűlekezetre gondoltam, mely János evangelistának jeient meg látomásában, ama számlálhatatlan nagy sereg minden népből, nemzetségből, nyelvből, fehér ruhákba öltözve és pálmákkal kezeikben.

Az Assembly Hall gyűlésein *dr. Mott János* elnökölt, a keresztyén studens-mozgalom vezetője. Mott dr. a püspöki metodista egyház tagja. Nagyon alkalmas ember ily nagy gyűlések elnöklésére és feladatát tapintatosan meg ügyesen teljesítette. A tárgyalás rendszabályait kiméretlen szigorral, személyekre való bármely tekintet nélkül, végrehajtotta. Ritkán szólalt meg, de ha mondott valamit, kevés erőteljes szóval fején találta a szegyet. Egyik szónok intette az angolokat, ne higgyék, hogy az egész világon mindenkinek angolul kell értenie. Nehogy e támadás keserűséget keltsen, Mott dr. tréfával ütötte el. Elmondta *Warneck* dr. szolását: Ti amerikaiak és angolok az Úr Jézus parancsát, elmenvén széles e világra prédikáljatok, megfordítottátok, hogy elmenvén széles e világra, tanítsatok angolul! Ez a találó megjegyzés zajos derűtséget keltett.

Naponkint, 10 napon át, három gyűlést tartottak, mindegyiket 2 $\frac{1}{2}$ —3 óra hosszat. Ezekben a bizottságok által feldolgozott anyagot vitatták meg. Mindenkinek joga volt hozzászólni. Hogy sokan ezen jogot igénybe vehessék, megállapították, hogy senki 7 percnél tovább nem beszélhet. Az elnök előtt ült egy arra kiszemelt férfi, kezében órával, egyik ujja a villamos csengő gombján. Neki kellett róla gondoskodni, hogy az időt betartsák. Ha valaki már 6 percig beszélt, megszólalt a csengő hársány szava. A 7-ik percben másodszer csengetett és bárki lett légyen az emel-

vényen, akár japán vagy német, akár tanár vagy püspök, nyomban el kellett hallgatnia. Az első napon voltak, kik azt hitték, hogy talán lehet egy perccel tovább beszélniök, de az elnök nem ismert elnézést. Így ehhez hozzászoktak és bizony a mondat közepén abba hagyták, ha a csengő megszólalt és talán kétszer fordult elő, hogy addig tapsoltak, míg a szónok mégis csak befejezte a mondatát. Hét perc ugyan nem hosszú idő. Mégis csodálkoztunk, hogy némelyek ezen idő alatt milyen sokat mondhattak. Egy edinburghi napilap megjegyezte, hogy a hétperces beszéd jellemzi a szónokot. Egy angol küldött így kezdé beszédét: „Csak hét perc időm van. Ez nagyon kevés és ennyi idő alatt nem bocsátkozhatom be mindabba, amit elmondandó vagyok...” Így folytatta a bevezetést, míg a 7 perc lepergett és a csengő megszólalt. Egy amerikai viszont így kezdte: „A kérdéshez először is azt jegyzem meg..., másodszer pedig... stb.” Rögtön első szavaival benne volt az ügy érdemében. Az ilyen rövid és velős beszédmodort hamarosan megtanulták a többi népek küldöttei is.

(Folytatjuk.)

Különös keresztelés.

Sanghaiban odamegy egy kínai a misszionáriushoz: „Uram, imádkozzál esőért, nagyon szenvedünk a rettenetes szárazság miatt.” — „Tedd ezt magad” volt a misszionárius válasza, ki a kínait pogánynak nézte, „tanulj magad imádkozni az igaz, élő Istenhez; mert ha én imádkozom és az Isten esőt ad, úgy te mégis elmegy a bálványodhoz és azt dicsőíted.” — „Én naponként imádkozom esőért az élő Istenhez” felelte a kínai. „Hisz akkor te keresztény vagy.” — „Úgy van!” — „Melyik felekezethez tartozol?” E kérdést a kínai nem értette meg. Sohasem hallott ilyesmiről. „Hát kicsoda keresztelt meg?” — „Uram, engem az Isten a mi Atyánk keresztelt!” Meglepette kérni a misszionárius, hogy hol hallotta az evangélium hirdetését? „Ézelőtt tizenhárom évvel” így szólt a válasz, „még mint katona Menthurst dr.-t hallottam predikálni. A predikáció után beszéltem vele és újszövetséget kaptam tőle, melyet szorgalmasan olvastam. Azt találtam benne, hogy a kereszténységhez szükséges dolog a kereszttség, mely után ekkor nagy vágyakozás fogott el. Egyik esős napon éppen házam küszöbén ültem és olvastam az igéket: „Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözülni.” A hit megvolna, gondoltam magamban, de hogy kaphassam a kereszttségét? Messze távol nem volt egyetlen misszionárius sem. Míg szemeim nézték a hulló esőt, gondoltam magamban: Hisz Isten a mi Atyánk az, ki az esőt lebocsátja, nem szabad Őt arra

kérnem, hogy kereszteljen meg? Levettem fővegemet, övig levetkőztem, hogy a víz-cseppek meghinthessenek, leborultam térdemre és könyörögtem: Mennyei Atyám, veszem a kereszttséget az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, amen. Ekkor bizonyosság támadt bennem, hogy Isten előtt és Isten által a kereszttségben részesültem.”

Vajha mindnyájan a megkeresztelkedettek, bármely emberi eszköz működött légyen közre kereszttségünknel, a szó igazi értelmében mondhatnák és megemlékeznének róla, hogy a háromgy Isten maga keresztelte őket, adta nekik kegyelmének kincseit és ezeket megtökésíteni és megőrizni kész.

Jótékonyág.

Egy gazdag kereskedő szép új házat építtetett magának; a szobákat ízlésesen, de egyszerűen rendezték be és a falakat, ahelyett hogy tapétákkal vonták volna be, egyszerűen befestették. Nemsokára nagy társaság volt nála hivatalos, a vendégek a berendezést célszerűnek és szépnek találták, de a tapéták hiányát mindannyian hibáztatták. A házigazda szót sem szólt, azonban titokban elküldte szolgáját tizenkét szegény gyermekért, kiket aznap teljesen felruházott. Ezeket bemutatta vendégeinek e szavakkal: „Itt vannak önök előtt a tapéták, melyek a falakon hiányoznak. Az ilyen drága jószágért a pénzt inkább ezen szegény gyermekek felruházására fordítottam; láttam őket nyomorúságos állapotukban, hiányos öltözetben és ekkor támadt az eszmém, hogy inkább a holt falakat hagyjam meztelenül, semmint ezen élő embertársaimat!”

Teljesedett jövendölések.

Két rabbinus egyszer, midőn Jeruzsálemhez érkezett, látta amint egy róka fut Sion szent hegyén. Erre az egyik felkacagott, a másik sirva fakadt. „Mit nevezsz?” kérni a siró. „Miért sírsz?” volt az ellenkérdés. „Sírok, mert látom, hogy beteljesedett a Jeremiás siralmainak jövendölése: Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg ami szemeink; a Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon!” — „Ez éppen az oka, amiért nevetek” válaszolja a másik. „Mert ha látom tulajdon szemeimmel, hogy Isten mint teljesíti betűszerint jövendölt büntetéseit, úgy megbizonyosodom ebből, hogy jövendöléseiből mindent be fog váltani, mert ő mindig még sokkal inkább kész könyörületességre, mint fenyítésre.”

Rodemeyer.

Elmélkedésre.

Luther egyik levelében azt írja egy szerzetesnek, hogy mindent mondjon meg Jézusnak és tanuljon meg így imádkozni:

„Te vagy, Uram Jézus, az én idvességem, én azonban a Te bűnöd vagyok (vagyis az, ami Téged keresztre vitt). Te magadra vetted azt, ami az enyém volt és nekem adtad, ami a Tiéd volt. Te magadra vetted, ami nem voltál és nekem adtad, ami nem voltam!”

Latinból.

* * *

„Milyen furcsa dolgot viselnek itt nálatok hátukon a kecskék? Olyan a formája, mint egy kereszté” kérdi a bájos Appenzell völgyben utazó. „A kereszt arra való, hogy akadályozza és ne engedje őket a kerítésen átugorni és azután eltevedni”. Éppen ugyan ezért hordozzuk mi a szenvedéseket, melyeket keresztnek szoktak nevezni. Sp. S.

Innen-onnan.

Október 11—13 között Ujvidéken egyházmegyei gyűlésünket tartottuk, melyen a magyarországi predikátorokon kívül két bécsi egyházközségünk lelkészei is résztvettek. Az ujvidéki gyülekezet buzgó pásztorával mindent elkövetett, hogy tartózkodásunkat a dunaparti csinos városban a lehető legkellemesebbé tegyék. A nappali üléseken különösen olyan tárgyakat beszélünk meg, melyek a lelkészeket érdekelték, különösen pl. Pál apostol mint teologus, Jézus mint lelkipásztor, a keresztényen tökéletesség tana, Whitefield életrajza stb. Az esti gyűléseken számos hallgatónak a kereszt evangéliumát hirdették. Beszédet tartottak kedden este Melle (Verbász) és Schuldt (Bécs) testvérek; szerdán Kuszli és Melle (Budapest); csütörtökön Bargmann (Bécs) és Funk (Szt.-Tamás) Az Ur ígéjének régi ereje érvényesült és az utógyűléseken együtt imádkozhattunk lelkekkel, kik őszintén sóvárogtak utána, hogy bűneikből megváltást leljenek. Kívánjuk az ujvidéki gyülekezetnek, hogy a jövő télen számuk megkétszereződjék.

* * *

Meyer H. brémai predikátor látogatása nekünk Budapesten gazdag áldásunkra vált. Meyer predikátor úr már okt. 6-án és 7-én Erzsébet-körut 48. sz. a. imatermünkben evangelizáló előadásokat tartott, melyeket jól látogattak, azután vasárnapon, okt. 16-án ismét körünkben volt. Aznap délelőtt arról a nagy kérdéstről predikált: „Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől?” Kimutatta, hogy minden egyesnek állást kell foglalnia Krisztussal szemben. Midőn a predikáció után az uri szent vacsorát vettük, különös módon érez-

tük az Ur közellétét. Délután ismét figyelmes hallgatóság leste a Krisztusról való örömhírt és a hallgatók közül néhányan elhatározták, mostantól kezdve az Ur Jézust követni.

* * *

November elején Amerikában megtartják egyházuk egyetemes missziói bizottságának ülését. Ez az ülés egyházunk különböző missziói területeire igen fontos lesz. Ekkor döntenek el, hogy a különböző missziói munkákra mekkora összeget fordítanak. A püspökök mind itt vannak és előadják az egyes missziói területek szükségleteit. A mi érdemes püspökünk dr. Burt W. is ott lesz. Mindenfelől kérvények érkeztek be több misszionáriusért, több iskoláért, tanítóért és egyéb munkáért. A nagy ébredések Napkeleten, Japánban, Kinában, Koreában és Indiában a költségvetés felemelését teszik szükségessé. Reméljük azonban, hogy Amerikában a mi munkánkról, mely olyan szükséges, nem fognak elfeledkezni és november első két hetében e gyűléseket testvéreink különös imádságába ajánljuk.

* * *

Október 14-én e lap kiadója Óbecsén rövid látogatást tett. Örült az Ur kegyelmének, melyet ott meglátott. Rövid predikáció és igen áldásos urvacSORAOSZTÁS után négy testvért vettek fel a gyülekezetbe. Élő gyülekezetben úgy kell annak történnie, miként az első jeruzsálemi gyülekezetben történt: „Az Ur pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.” Az Ur munkája kicsinyben kezdődik, mint a mustármag és halad előre diadalról-diadalra.

* * *

Szivesen fogadunk gyülekezeteinkből híreket. Azt hisszük, hogy a hírek közzétételével fontos szükségletet elégítünk ki. Ezáltal jobban megismerjük egymást, egymás munkáit, erősödünk egymással, örülünk egymásnak.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. l. :
vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor,
kedden este 8 órakor és
csütörtökön este 8 órakor (magyarul).
Palotaújfalun, Dugonits-utcza 25. :
szerdán este 7 órakor.

Szivesen látjuk!

Kiadó és szerkesztő: Melle F. H. Ottó.